

Sygn. akt V CSK 657/13

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku Z. G.-Z.

przy uczestnictwie M. G., I. P. i S. P.

o wpis,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 lipca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania I. P. i S. P.

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 28 maja 2013 r., sygn. akt III Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) oddala wniosek o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżący oczywistą zasadność skargi wywodzą z naruszenia przez sąd wieczystoksięgowy art. 626⁸ § 2, 626⁹ k.p.c., art. 1047 k.c. oraz art. 64 k.c., którego konsekwencją było przyjęcie, że skuteczną podstawę wpisu do działu II księgi wieczystej stanowi warunkowa umowa sprzedaży oraz prawomocny wyrok Sądu zobowiązujący tylko skarżących do złożenia oświadczenia woli o przeniesieniu własności nieruchomości na wnioskodawców. Pomijają jednak, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego prawomocne orzeczenie sądu stwierdzające obowiązek strony do złożenia oznaczonego oświadczenia woli zastępuje to oświadczenie (art. 64 k.c. i art. 1047 k.c.) i jeżeli stanowi ono składnik umowy, która ma być zawarta pomiędzy stronami, do jej zawarcia konieczne jest istotnie złożenie oświadczenia przez drugą stronę ale z wyjątkiem wypadku, gdy sąd uwzględnia powództwo w całości. Kognicja sądu wieczystoksięgowego w ramach badania formy dokumentu obejmuje badanie formalne przesłanek orzeczenia, w tym zakres uwzględnienia powództwa. Jeżeli powództwo zostało uwzględnione w całości, prawomocny wyrok stanowi podstawę wpisu prawa

własności w księdze wieczystej (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 1967 r., III CZP 32/66, OSNCP z 1968 r., nr 12, poz. 199, postanowienia z dnia 12 września 2001 r., V CKN 451/00, nie publ., z dnia 19 czerwca 2002 r., II CKN 997/00, OSNC z 2003 r., nr 6, poz. 85, z dnia 5 września 2002 r., II CKN 1035/00 i z dnia 11 grudnia 2013 r., IV CSK 687/13 nie publ.). W świetle motywów Sądu drugiej instancji, który na podstawie treści wyroku nie zawierającego oddalenia powództwa w żadnej części uznał, że zostało ono uwzględnione w całości i konstytutywnego charakteru takiego orzeczenia oraz mając na uwadze uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, brak jest podstaw do stwierdzenia oczywistości naruszenia wskazanych przepisów prawa, a w konsekwencji uznania, że *prima facie* zachodzi oczywistość zasadności skargi kasacyjnej.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., o kosztach rozstrzygając zgodnie z art. 520 § 1 k.p.c.